

חסכון ונוחיות בחימום מים

אסקוט, מחמם המים של אמריקאני, גורם לחסכון בהוצאות. הוא מאפשר שפע מים חמים ללא גבול, וללא צורך להמתין עד לחימום הדוד כפי שהדבר בחימום מים באמצעות שיטות אחרות. בדודים מטיפוס אחר חייב הצרכן לחמם את כל הדוד ולרוב להשתמש רק בחלק ממנו. כאן ניתנת האפשרות לחמם רק את הכמות הדרושה. מיד עם הדלקת הגז ופתיחת ברז המים זורמים מים חמים לפי צורך.

חימום אסקוט הוא חסכוני, מאחר שמבעירי הגז פועלים אך ורק עם זרימת המים. ההספק הוא 12 ליטר מים בדקה, ותוד 3-4 דקות מתמלאת אמבטיה של מים חמים. וחימום אמבטיה מלאה מים צורך כ-200 גרם גז לערך, שמחירו 140 פרי.

אסקוט מצויד במנגנון סגירה טרמומחשמלי לקיום תנאי בטיחות מקסימליים לפי הסטנדרד הבינלאומי. והוא ניתן לחיבור לכל נקודה בבית: לאמבטיה ולמקלחת, למטבח, למכונית כביסה וכו'.

מחיר האסקוט לצרכן אמריקאני עולה כ-250 ל"י. אינו כולל מסים והרכבות. וגם אם ההשקעה הראשונית היסודית הינה קצת גדולה, משתלם הדבר בתקופה קצרה על ידי החסכון בהוצאות של חימום מים זול וחסכוני יותר.

הוא

לחם למען הצדק -

שחררו

אותו

ממאסר!

הצביעו "ס"

ליכוד עולי צפון-אפריקה

שירה

אני, אפסי ועוד

את אשר בחרתי בשירה. (אנתוני לוגיה לשירה ישראלית, בעריכת יונה דויד, הוצאת הדר, 288 עמודים) הוא קובץ של שירים ושורות מחזרות, המאפשר למשוררים ישראלים ולכאורה הידועים כמשוררים ישראלים, לומר את מה שיש להם ומה שאין להם לומר בתחום השירה הישראלית. 65 שמות שונים, החל ביעקב פיכמן וליד בלצי, בסריבה (1881), ואסתר ראב ולידת פתח תקוה (1899), וכלה בראשד חוסיין, יליד מוסמוס (1936) ודליה רביקוביץ, יליד דת רמת'גן (1936). התבקשו עלי ידי עורך המאסף, המשורר ליד רומניה ובוגר האוניברסיטה העברית בירושלם, יונה דויד, לבחור את שירם האהוב ביותר עליהם, ואם אפשר, לנגק מדוע בחרו בו. התוצאה: מכול שירי ושורות מקובצות הנראות כשירים, השירים כמעט על כל דבר שבעולם — החל מרבי לוי יצחק מברדיצ'ב (שניאור) וערכות בסריבה (אליהו מיטוס) ועד רחובות פאריס (חיים גורי) וגיסו וילנה (אבא קובנר) — חוץ מעל נושאים ישראלים. היחיד ששירו עוסק בנושא ישראלי מודגש, הוא דחקא המפורסר הערבי שבחבורה, ראשד חוסיין, השר על אחיו גאזי, שהמוותו אלילו זה המטורף הופיע פתע: לפני שנים עשרת בא, ויתייצב בפתח. ולעת לכתו — וילן גאזי — הוא אחי — אחי.

שעמנו שירי. אולם לא פחות מוורדים מהשירים השונים המתפרסמים בקובץ, מורידות ההנמקות השונות בהן מנסים המשוררים להסביר מדוע בחרו בשיר זה ולא אחר. ההנמקות, כידוע, אינו מעיד על עיסתו, אולם משוררים רבים ובחיריים אינם חוסכים מילים כפיהם כבהים באים לשבח את שירתם הנבחרת. כך למשל כותב יצחק שלו, ששירו סימפונייה ירושלמית, נבחר לייצג את שירתו בקובץ: "זהו שירה של הגדולה והאמללה שבאהובתי... נדמה לי שבשיר זה הצלחתי להטמיע את ישותי בישותה של ירושלים, במידה שלא הגעתי אליה בשירים אחרים."

נראה כי הכנה ביותר בהנמקותיה בקובץ זה הייתה שולמית הראבן, ששירה ירושלמית דרשנית, עוסק בנושא קרוב לזה של שלו. נימקה היא בקצרה: "בחרתי בשיר זה משום שהוא אהוב עלי..."

מדור מדור אחר תופס בספר פרקם של המשוררים המודרניים למיניהם. יונה דויד, שניסה כנראה להפוך את קובצו לי כלי ביותר, כלל בו קשת רחבה מאד של דור החדשנים הצעירים. סיכת בשחון של משה דור או ציפור לבנה ראה נתן וך בליה שחור, וענינים המתים ראשונה בשירו של יהודה עמיחי, הם רק מעטים מהנושאים לשירים מופשטים, טובים יותר וטובים פחות, הנמצאים בכפיפה אחת, לא נוחה ביותר, עם שירי ציון של אורי צבי גריני ברג, או שירי המהפכה של אלכסנדר פן.

מקור

קליעה בהמשכים

קשת, סתיו תש"ך. (רבעון לספרות, עיון ובקורת, בעריכת אהרן אמיר, בהוצאת עם הספר, 194 עמודים) מהחל המשיך ישיר לארבע הקליעות הקודמות למטרה של המשורר הכונני-שעבר אמיר, כמעט ואינו מחדש מאומה לגבי ארבעת הקודמים. מלבד שני מערכונים תמהוניים של נתן זך ועמנוס קינן, בנוסח המחזות הסורתי-אליסטיים של אונסקו ושות, מסיימים בר-בעון שני משתתפים קבועים, פאול לוי וזיקלין כהנוב את סדרותיהם, גשסיותה של המוסיקה ודור הלבנטינים. צייר אחד, אביג' דור אריכה, דן באספקטים פילוסופיים של אמנותו ופילוסוף אחר, גרשון חילר, דן, מנקודת ראות דומה, בזכויות האדם.

ציר הרבעון — סימפוזיון על אחת מי בעיות היסוד התרבותיות של ישראל, עדות או אומה, בהשתתפות שמונה חוגים מקצ'ות שונים של החברה הישראלית, מאליעזר ליבנה ועד גבריאל צפרוני — מהחא אף את כשלונו המוחץ. מעט מאד, אם לא כמעט-כלום, יש לאישים אלה לומר מחוץ לפראזיולוגיה המקובלת.

המבצע המעורר היחיד ברבעון: מקרא ב' שער הנפילים של שלונסקי, מאת יונתן רטוש. רטוש, המוכר לקורא הישראלי כמר שורר לוחם בעיקר, מציג את שירתו של שלונסקי מנקודת ראות חדשה לחלוטין, מגלה בה נקודות סמויות, בלתי ידועות.

אמנות

תיאטרון

שקספיר מטוגן בבצל ירוק

הלילה השנים-עשר (התיאטרון קאמרי) אותה קומדיה רומנטית ששקספיר כתב אותה לצורך בידור קליל במובן הרמזי מובהק של המלה, העמידה את הבמאי שמואל בונים בפני בעיה: כיצד להציג שקספיר רענן, חי ומשעשע, ויחד עם זה לשמור על הדת-הפנים שהעניקו למחזה זה מאות שנות חייו עלי-אדמות. הוא הצליח בפתרון הבעיה באופן חלקי בלבד — באותן התמונות בהן נתן אמון בכוחו של המלל השקספירי, הניח לו לדבר בעד עצמו, תוך טיפול נאות במעמד התמונה.

אך היו גם תמונות, בהן נבהל כנראה הבמאי מאריכותו של המלל וראה צורך להחיותו על ידי בדיחות חזותיות לקוחות מעולמו של בצל ירוק. הבדיחות החזותיות הן על מיסור אחר לחלוטין, מיסורה של הבמה הועירה, ואילו מיסור הליצנות וה-פיוס של שקספיר אינו מסוגל לקלסן.

לפגם חלקי זה נוסף ליקוי אחר, של ביצוע חלק מהתפקידים בידי טירוני התיאטרון. למלים של שקספיר יש חסרון רציני: בפיהם של שחקנים שאינם מסוגלים להקנות להן עושר, רקע, אישיות וברק, הן מצליחות כאפונים יבשות המידרדרות על פח. ביתר שאת הורגש דבר זה כאשר הוטל על השחקנים הצעירים להופיע בצד זלמן לביוש, שהשכיל להפוך את כל ההפרזות למתקבלות-על-הדעת. יוסף דין, שהרחיב את תחומי עצמו ביצירת דמות מלבבת חדשה לגמרי בשבילה, חנה מרון, שהסגסט השקספירי נבלע בטבעיות גמורה בגלי שובבות, ואורנה פורת, שהיתה חייגנית גם מבלי לעלות על שיאה.

שני כתמי-שמש אלה מקטינים במידת-מה, אך אינם מחסלים את ההישג האמנותי החדאי החדש שכבש התיאטרון הקאמרי בהצגתו השקספירית השנייה, לה תרם אריה נבין תפאורת-קבע מוצלחת מאד, שהיתה מעין גירסה מודרנית של במת-הקבע עליה הוצגו בשעתם מחזות שקספיר בתיאטרון גלוב, ותלבושות מרהיבות-עין, ההצגה — ככלות הכל — אינה משעממת אף לרגע.

בידור

בית-מימכר העתיקות

עמוד עץ הראש (סמבטיון) היא אותה תוכנית שמחוללה הכריון עליה, זמן רב מראש, כי לא תהיה כמוה לחריפות הסאטירה הפוליטית, כי הם חוששים לגלות את תוכנה מראש מחשש התנגדותן של מפלגות מעוניינות, וכי החומר שהוכן לקראתה הוא כה רב, עד כי נחוץ לברור את המחצית. אם היתה אמת בהכרזות אלה, הרי להצגה בפני הקהל נבחרה, כנראה, בסופו של דבר, המחצית הגרועה ביותר והנקייה כמעט לחלוטין מכל סאטירה פוליטית. מכלל זה יוצא, אולי, רק פזמונו של יוסי גמזו משחק הכסאות, המציג את החיים הפוליטיים בישראל כמשחק ילדים, פשוטו כמשמעו. שאר התוכנית מורכבת לרוב משאריות ישנות ומחיקויים חדשים להצלחות ישנות. בסוג זה נכללים:

● פאטה תורגאנה (אבידן שפר—דן אל-מגור), שאיננו אלא נוסחה מבריקה פחות של תוכנית מועדון הלילה תל-אביב הקטנה. זלמן נוסע ולמי איכפת הביקורת (אפרים קישון), שני מערכונים שמחברים לא הסתירים כלל מעיני הציבור הקורא עיתונים, המאזין לרדיו והמתבונן בתוכניותיהן של הלהקות השונות בשנים האחרונות.

● תופי גאנה (יחיאל מוהר), פזמון שאינו אלא מסגרת מילולית אחרת לאותו שליח ישראלי, שנאכל באפריקה, באחת התוכניות הקודמות של בצל ירוק. ● ניווירק זה לא תל-אביב (יוסף היי-בלום), דיאלוג על האמנים הישראליים בניו-יורק, הדש באותו נושא בצורה מבריקה פחות משדוש בו תריסר המערכונים וה-פארודיות שעסקו בו בשנים האחרונות.

● מלכת היופי (יוסף הייבלום), שהוצג כבר פעם — כמעט ללא כל שינוי בלייזה' לו, ייזכר לטובה.

בהרכב זה, נראתה התוכנית כולה כביט-מימכר עתיקות, שלעומתו נראית תערוכת מימצאי חפירות חצור כתערוכה של אמנות מודרנית. בתוך גל הגרוסאות קירטעו כמה שחקנים מוכשרים, שהיה חבל לראותם במצב מביש זה.

תוכניתה החדשה של להקת סמבטיון מוכרחה לעמוד על הראש, כי רגילים אין לה כלל.